

Anna Pascual

Anna Pascual Vall (Barcelona, 1987) és escriptora, professora d'escriptura i llibretera. Llicenciada en Història i amb un màster en Estudis Comparatius de Literatura, Art i Pensament, ha treballat sempre en àmbits vinculats a la cultura. La seva carrera literària s'inicia a través del conte, gènere que continua cultivant i que li ha valgut diversos premis i publicacions col·lectives com *A l'ombra del Decameró* (Gregal, 2014), *Un pla perfecte i altres narracions* (Pagès, 2015) i, recentment, *I si tot fos això* (Trípode, 2021). L'any 2019 va publicar la seva primera novel·la, *Entre les cendres del migdia*, on explora la difícil relació entre l'art i la vida amb París i el surrealisme com a teló de fons.

L'esclatxa

«Les flames desbocades seran més suportables
que la fredor del món que ens duu a la tomba.»

Lluís Calvo

Ja no quedava ningú més que ella a l'oficina. Va desviar la vista de la pantalla uns instants, per guaitar entre aquells vidres –obra d'un prestigiós arquitecte francès escollit per guarnir el 22@– una Barcelona enfosquida a pas de gegant, culpa d'aquell canvi horari que sumia els vespres en una buidor llangorosa. Vinga, una estoneta més i ja hauràs acabat l'informe trimestral, es va dir per donar-se ànims mentre escurava el darrer glop de cafè. Qui l'hi hauria dit, quan estudiava Història de l'Art, que acabaria fent tasques comptables en una multinacional? Va esbufegar d'una manera inconscientment lenta, com si amb l'aire també expirés les restes de tot allò que havia estat. La beca Leonardo a la galeria dels Uffizi, aquell curs de restauració que li havia de permetre col·laborar amb el MNAC... I, al final, res. Tot quedava lluny, ja. Per què? Què ho havia fet tan difícil? La vida mateix, va pensar. I és que el món no s'aguantava entre pinzells ni columnes dòriques, sinó a través de correus i factures a noranta dies. Quina decepció i quina llàstima. Però va, no et distreguis, s'anava repetint; fa temps que et vas prometre evitar pensaments estèrils. Va tornar a mirar la pantalla, i li va semblar que les xifres d'aquell excel es movien d'una columna a l'altra amb voluntat feridora, com si volguessin que ella les perseguís en un darrer acte d'humiliació. Concentra't i respira... Llavors, va sentir

una espècie de cruixit subtil; va alçar la mirada, però no va veure res fora de l'habitual. Va apujar-se les ulleres i va clavar de nou la vista a l'excel, quan, tot d'una, un espetec concís, propi d'un arbre que s'esqueixa, va arribar-li nítidament a l'oïda. D'on provenia aquell soroll? I, amb un altre cruixit, va adonar-se'n: entre la màquina de cafès i l'armari de la neteja havia aparegut una esquerdada. Encara era tan sols un traç fi, però, a mesura que l'observava, veia com s'anava fent més i més gran. Ja no era una esquerdada, sinó una escletxa enorme. Podia ser que en sortís llum? Com una arna encuriosida, va aixecar-se de la cadira i s'hi va atansar. Hi havia moviment, a l'altre costat... I va veure que, allà, tot era d'una brillantor esclatant i, després d'un petit moment de ceguesa, va distingir els prats verds del *Jardí de les delícies*, amb un batibull de gent que no parava quieta i, en un racó, un estany ple de nenúfars, d'on en sortia la Venus agafada de braç amb el David, amb aquelles mans immenses que no feien por, sinó que anticipaven una carícia dolça, eterna. Va ficar el cap entre l'escletxa, i va poder veure que res d'allò no acabava, sinó que els prats donaven pas a un paisatge nevad ple de gossos de caça i que, més enllà, el matrimoni Arnolfini acabava d'acomodar els coixins de vellut granat de la seva cambra. Va tancar els ulls. Tot allò no podia ser real, però... De debò importava? Quants anys feia que aquella escletxa li creixia a dins? S'havia imaginat sepulcralment resignada, però ara es redescobria en el bullici delirant de mil mons, surant entre aquells traços que l'havien agombolat sempre. Va tornar a obrir els ulls i va veure que se li acostava la noia de la perla, amb un rellotge dalinià a cada mà. Semblava dir-li: el temps s'acaba; vens o te'n vas? Va girar-se cap a la seva taula; allà seguien l'ordinador, la tassa buida i una indolència infinita. Llavors, va sentir com les parets tremolaven: l'escletxa es començava a tancar. Havia de decidir-se... En un primer tempteig, va endinsar-hi el braç, i una lleugeresa tèbia va pujar-li del dit índex fins al colze, en una transició estranya però sorprenentment tendra. Va ficar-hi una cama, i ja hi tenia part del tors quan tot d'una va aturar-se. Calia pensar-s'ho bé, abans d'entrar. Convertida en la dona de Vitruvi amb mig cos a cada realitat, va notar com les sensacions la dividien; una meitat se li refredava mentre que l'altra se li anava escalfant a cada pas. Va somriure; qui defugiria el foc pel glaç? I, amb un darrer impuls, va fer el salt definitiu cap a la seva prometedora incertesa.

La paret va quedar impol·luta, sense ni una esquerdada.

Navegació d'entrades